

NAPIHIREK.

Pesti nyelvjárások.

Színhely a dunaparti korzó, déli tizenkét óra után és egy óra előtt. Miután a nyárnak hevült tavasz az éjszaka kissé meggondolta magát és visszahűtözve ott folytatja, ahol márciusban elhagyta: a székek nagyjában árván állanak és a tegnapi embertömegből csak a kioszk előtt ül egy csomó rendithetetlen rivieraista. Az arcrezesítésre ma rossz idő jár, a nőszemlére nemkülönben és fásult a hangulat, mikor a Deák Ferenc-utca felől befordul egy nő. Vékony fehér vonalakkal csikozott kék tailleur-ruha és zölddel bélelt nagy kalap, talán nem is egészen divatos, ugynevezett molett arc, de nagyon csinos és megnyerő arc. Aféle — vagy legalább így lehetne mondani — bécsi arc, szerencsés eredménye a cseh és délnémet keresztveződésnek, húsos, de nem duzzadt száj és a színben az a bizonyos lvoire-tónus, melylyel a nagyváros kárpótolja leányait a falusi kipirultság hiányáért. A nő kutató tekintettel néz az üldögélő csoport felé és csakugyan, három gavallérja már készül a fogadására. Kettő ülve, az egyik állva köszöntget feléje. A nő észreveszi, de a néző is és miközben átkerül hozzájuk, száll utánna a megjegyzés:

— A pali már felállt.

Kell-e mondani, hogy a pali semmiképpen sem Pali? Még akkor sem, ha esetleg csakugyan Pál volna a neve. A pali nem név, hanem jelző; nem személyt, hanem minőséget jelent, olyan valakit, akit becsapnak, aki kihasználta magát. aki reáfizet,